

два брата сокола. Мое-то отиваніе сега бѣше за тѣхъ. Азъ гы посрѣщнахъ въ пѣтя и тайно гы заведохъ въ Прѣславъ, дѣ-то гы скрыхъ у кѣщкѣ-тъ на единъ старъ воинъ, вѣренъ мой пріятель.

Обрѣиъ.

Тогазъ не остава друго, освѣнь да отидемъ ные сами-тѣ за да ся разговоримъ лично съ Свѣ-тослава, та ако видимъ, че наистинж е нашъ прі-ятель и жаеае добро-то на царство-то ни, да свър-жимъ условія съ него.

Болянъ.

Не ми ся хваща твърдѣ вѣрж... Да не бы той да иска да ни направи игрж, та да опыта тай-ны-тѣ духове на царство-то за да оздрави по-доб-рѣ себе си на прѣстола му?

Обрѣиъ.

Не, азъ вѣрвамъ да е истина; зашто-то, спо-рядъ както мя увѣри боляринъ-тъ Мирко. той е младъ, хубавецъ, съ голѣмы слабости кѣмъ красныя полъ, та като вижда образа на княгинѣъ Райнж, остава замаенъ и много врѣмя не вдигва очи-тѣ си огъ неѣъ. Съ голѣмо нетърпеніе той распытва боляры-тѣ за неѣъ, и въ това му распаленіе той ся провъзгласява за пріятель на Бѣлг. народъ, само да му доведжтъ Райнж за да ѣъ види живж. Тѣ като не знаятъ да му обадятъ дѣ е, той раздрѣн-вах града да ѣъ търси. Освѣнь това той знае, че